

Arrest

nr. 147 770 van 15 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 januari 2015 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 augustus 2014 een aanvraag in van verklaring van inschrijving als EU werkzoekende en werknemer.

1.2. Op 20 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoeker op 10 februari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 25/08/2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: loonfiches, arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, gelegenheidsformulier tuinbouwsector, ontvangstbewijs van werkkledij, overeenkomst tussen partijen met betrekking tot de inhouding van een waarborg op loon om de teruggave van werkkledij en andere goederen te garanderen, attest OCMW i.v.m. vraag naar begeleiding naar werk, uitnodigingsbrief VDAB, inschrijvingsbewijs VDAB, vacatures uitgereikt door de VDAB, inschrijvingsformulier Nederlands 2014-2015.

Uit verder onderzoek van het dossier en nazicht van de RSZ-databank (Dolsis) op 12/01/2015 blijkt dat betrokkene sedert de indiening van zijn aanvraag slechts occasioneel tewerkgesteld is geweest in interimverband. Op basis van een achterhaalde en marginale tewerkstelling kan hij het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (artikel 50§2,1° van het KB van 08/10/1981).

Meneer kan evenmin het verblijfsrecht bekomen als werkzoekende. Overeenkomstig artikel 50, §2,3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren van een reële kans op tewerkstelling. Uit de voorgelegde stukken blijkt weliswaar dat betrokkene is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en werd uitgenodigd voor een gesprek in het kader van een begeleiding, maar niet dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld. Uit het attest van het OCMW blijkt dat betrokkene om begeleiding naar werk heeft gevraagd. Hieruit blijkt dat betrokkene zijn kansen op de Belgische arbeidsmarkt niet gunstig inschat. 't Is echter niet omdat men zich aanbiedt om begeleiding naar werk te vragen dat hij ook een reële kans maakt om te worden aangesteld. Voornoemde legt ook enkele jobaanbiedingen aangereikt door de VDAB voor. Deze aanbiedingen op zich geven geen enkele garantie op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene een positieve reactie ontving van een werkgever op een sollicitatie, uitgenodigd werd voor een gesprek om zijn kandidatuur verder toe te lichten en werd weerhouden in een selectieprocedure met een reëel uitzicht op tewerkstelling. Voor zover de bewijzen van tewerkstelling zouden moeten bewijzen dat betrokkene een reële kans maakt, dient ook hier opgemerkt te worden dat betrokkene slechts sporadisch de kans heeft gekregen te werken. Enige positieve evolutie in zijn tewerkstelling kan niet worden vastgesteld, gezien de laatste tewerkstelling al dateert van 08/11/2014. Het is niet omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen.

Voorts is evenmin duidelijk of hij over voldoende talenkennis beschikt om snel ingeschakeld te worden, of hij eventueel in het bezit is van diploma's, vaardigheden om zijn tewerkstellingskansen alhier te bevorderen die van nut kunnen zijn op de Belgische arbeidsmarkt.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene binnen afzienbare tijd aan de slag kan. Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 15 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Tenslotte wordt nog gewag gemaakt van een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“4.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken is in de beslissing is niet consequent te noemen. Bovendien staat de beslissing vol hypothetische beweringen (bv. „Het is niet omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen” ; zie verder meer).

Allereerst is de Dienst Vreemdelingenzaken zich er duidelijk niet genoeg van bewust dat de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie, over sterke grondrechten beschikken en dat het recht op vrij verkeer zeer ruim geïnterpreteerd moet worden.

Overeenkomst de preambule bij het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (2000/C – 364/01) is de hoofdgedachte binnen de Europese Unie dat het vrij verkeer van personen, diensten en vrijheid van vestiging verzekerd zijn.

“De Unie draagt bij aan de instandhouding en de ontwikkeling van deze gemeenschappelijke waarden, met inachtneming van de verscheidenheid van de culturen en tradities van de volkeren van Europa, alsmede van de nationale identiteit van de lidstaten en van hun staatsinrichting op nationaal, regionaal en lokaal niveau; zij tracht een evenwichtige en duurzame ontwikkeling te bevorderen en verzekert het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitaal, alsmede de vrijheid van vestiging.”

Ook de Europese Richtlijn 2004/38 huldigt het principe van vrij verkeer van personen binnen de EU.

In het schrijven van de Stad Gent staat dienaangaande trouwens te lezen (zie stuk met nr. 4) :

“Met de wijzigingen aan de Vreemdelingenwet van 25 april 2007 heeft België zich geschikt naar de Europese richtlijn 2004/38. Daardoor worden de principes van het vrij verkeer van personen het EU-burgerschap weer een stuk meer in de praktijk gebracht. Concreet betekent dit dat men een EU-burger geen andere beperkingen mag opleggen dat diegene die bestaan voor de eigen onderdanen, en dit voor verplaatsingen en het ontplooiën van activiteiten.

De EU-burger ontleent dus zijn recht op verblijf en op tewerkstelling volledig aan zijn EU-nationaliteit. De Belgische ‘verblijfsprocedure’ en bijhorende inschrijvingsdocumenten moeten dan ook eerder als een formaliteit worden gezien.”

De Dienst Vreemdelingenzaken is er zich duidelijk niet van bewust dat de Europese onderdaan zijn verblijfsrecht ontleent aan zijn EU-burgerschap.

4.3.

Conform de regels van het Europees recht heeft de verzoeker zich, als onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie, meer bepaald als onderdaan van Spanje, gevestigd in België.

Hij heeft zich gevestigd op basis van het art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; ...”

4.4.

Het mag duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op onredelijke wijze gedraagt en de grondgedachte van het vrij verkeer van personen in voorliggend dossier belemmert.

Terwijl de grondgedachte van het vrij verkeer van personen binnen de Europese regelgeving, die rechtstreekse werking heeft op de Belgische wetgeving, net stelt dat die EU-onderdanen geen andere beperkingen mogen ondervinden dan de Belgen.

• 4.4.1.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken staat bol van gratuite beweringen die opgebouwd zijn rond 2 elementen :

- Ten eerste de verzoeker kan geen inschrijving krijgen als werknemer ;
- Ten tweede de verzoeker kan geen inschrijving krijgen als werkzoekende.

• 4.4.2.

Met betrekking tot de inschrijving als werknemer oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker geen inschrijving kan bekomen als werknemer hij slechts “occasioneel tewerkgesteld is geweest in interimverband. Op basis van achterhaalde en marginale kan hij het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (art. 50, § 2, 1° KB van 08.10.1981”.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent evenwel dat de verzoeker in de voorbije periode, voorafgaand aan de beslissing, al tewerk gesteld is geweest doch stelt dat dit geen aanduiding kan zijn voor tewerkstelling in de toekomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt letterlijk in deze bizarre zinsnede :

„Het is niet omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen.”

Dergelijke hypothese raakt kant noch wal.

Integendeel, eerdere tewerkstelling biedt net een verhoogde kans op tewerkstelling.

Trouwens, de verzoeker heeft op datum van 23/01/2015 een arbeidsovereenkomst voor seizoenarbeid ondertekend (zie stuk met nr. 5).

Dit toont bijgevolg aan dat de loutere bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken geen steek houdt. Het is trouwens een gratuite bewering die niet op objectieve wijze wordt ondersteund door de Dienst Vreemdelingenzaken.

• 4.4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt verder dat de verzoeker eveneens geen inschrijving kan bekomen als werkzoekende.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken zelf stelt dat de verzoeker de inschrijving kan bekomen als hij 1) ingeschreven is bij de dienst arbeidsbemiddeling, in casu de VDAB en 2) hij het bewijs levert van een reële kans op tewerkstelling.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet gevolgd worden.

- De Dienst Vreemdelingenzaken erkent zelf dat aan de eerste voorwaarde van inschrijving bij de dienst arbeidsbemiddeling voldaan is.

- Bijgevolg dient enkel nog nagegaan te worden of de verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dienaangaande hoogst onredelijk.

De verzoeker heeft immers sollicitatiebrieven voorgelegd en zelfs bewezen dat hij te werk gesteld is geweest.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet gevolgd worden in de onredelijke hypothese dat het niet is „omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen.”

Integendeel eerdere tewerkstelling biedt net meer kans op meer tewerkstelling. De werkgevers aanvaarden sneller iemand met ervaring dan zonder ervaring.

De bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt volledig ontkracht aangezien de verzoeker nog geen 3 dagen na de beslissing zijn arbeidsovereenkomst kreeg.

4.5.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk hoogst onredelijk en gaat in tegen de principes van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (2000/C – 364/01) en de Europese Richtlijn 2004/38.

Uit alle aspecten van de beslissing blijkt immers dat de verzoeker wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Hij heeft zich aangeboden bij de dienst bevolking, heeft een inschrijving gevraagd, heeft zich ingeschreven als werkzoekende (wat erkend wordt in de beslissing), heeft de nodige begeleiding gevraagd (bij de VDAB en bij het OCMW), zocht werk en heeft ook gewerkt.

Thans heeft hij zelfs een arbeidscontract.

4.6.

Zoals nochtans moet blijken uit de bestreden beslissing kan overeenkomstig de vigerende wetgeving zijnde het art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet, een inschrijving niet geweigerd worden wanneer de onderdaan van de lidstaat aantoonst dat hij werkzoekende is zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld of wanneer hij aantoonst dat hij als werknemer beschouwd kan worden.

De verzoeker kan zich terecht baseren op alle gegevens in het dossier om te stellen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Hij heeft zich aangeboden bij de dienst bevolking, heeft een inschrijving gevraagd, heeft zich ingeschreven als werkzoekende, heeft de nodige begeleiding gekregen (bij de VDAB en bij het OCMW), zocht werk en heeft ook gewerkt. Hij beschikt thans over een arbeidscontract.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent deze situatie maar stelt toch ten onrechte dat de verzoeker niet aantoonst dat hij een reële kans op tewerkstelling zal hebben en dat het werk dat hij uitgevoerd heeft, een marginale tewerkstelling betreft en dit geen perspectief biedt voor de toekomst ; quod certa non est.

• 4.6.1.

De motivering in de bestreden beslissing laat evenwel geen ruimte voor twijfel.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent immers dat de verzoeker correct ingeschreven is als werkzoekende.

Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoeker effectief werk zoekt en zocht en dat hij zelfs gewerkt heeft.

• 4.6.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent de grondgedachte van het Europees recht manifest.

De verzoeker ontleent zijn verblijfsrecht aan zijn EU-nationaliteit en mag niet belemmerd worden in het vrij verkeer van personen, werk en vestiging.

De verzoeker verwees reeds naar de preambule van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Europese Richtlijn 2004/38.

Het artikel 15, tweede lid van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt zelfs letterlijk :

“Artikel 15

Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.

2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat.”

• 4.6.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bijgevolg conform het art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten de verzoeker, als onderdaan van een Europese lidstaat toelaten om zich in België te vestigen, te werken en / of werk te zoeken.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoeker ingeschreven is als werkzoekende, werk zoekt, en zelfs werkt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet zonder het art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te schenden de inschrijving aan de verzoeker verbieden en de verzoeker verplichten het land te verlaten.

• 4.6.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar bestreden beslissing naar het art. 50, § 2 van het KB van 08/10/1981 dat het volgende stelt :

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : 1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ; 2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer [1 en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen]1; 3° werkzoekende : a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de

persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgd of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

Het mag duidelijk zijn dat dit hoger geciteerd artikel dusdanig geïnterpreteerd dient te worden dat het niet de regels van de Europese Unie schenden zijnde het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Europese Richtlijn 2004/38.

De invulling van de Dienst Vreemdelingenzaken moet dus conform zijn aan de Europese regelgeving en mag geenszins een belemmering betekenen op het vrij verkeer van personen, werk en vestiging.

Zoals het te lezen is in de nota van de Stad Gent ontleent de verzoeker, als onderdaan van de Europese Unie zijn verblijfsrecht op basis van EU-nationaliteit.

In het schrijven van de Stad Gent staat dienaangaande trouwens te lezen (zie stuk met nr. 4) :

"Met de wijzigingen aan de Vreemdelingenwet van 25 april 2007 heeft België zich geschikt naar de Europese richtlijn 2004/38. Daardoor worden de principes van het vrij verkeer van personen het EU-burgerschap weer een stuk meer in de praktijk gebracht. Concreet betekent dit dat men een EU-burger geen andere beperkingen mag opleggen dat diegene die bestaan voor de eigen onderdanen, en dit voor verplaatsingen en het ontplooiën van activiteiten.

De EU-burger ontleent dus zijn recht op verblijf en op tewerkstelling volledig aan zijn EU-nationaliteit. De Belgische 'verblijfsprocedure' en bijhorende inschrijvingsdocumenten moeten dan ook eerder als een formaliteit worden gezien."

Bijgevolg zijn de verwijzingen van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de omstandigheid dat de verzoeker nog niet voldoende gewerkt heeft of dat hij niet aantoonde dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling zijn niet dienstig.

• 4.6.5.

Trouwens, de verzoeker ontkent ten stelligste dat hij geen tewerkstelling zou kunnen bekomen.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft de verzoeker niet alleen werk gezocht, maar heeft hij ook effectief gewerkt.

De bewezen tewerkstelling, ook al was dat tijdelijk, impliceert bijgevolg dat hij wel degelijk een kans op tewerkstelling op vaste basis heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel letterlijk in deze bizarre zinsnede :

„Het is niet omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen."

Wat de Dienst Vreemdelingenzaken doet is niet meer dan een veronderstelling formuleren die niet bevestigd kan worden.

Bovendien zegt de Dienst Vreemdelingenzaken gratis dat niet duidelijk is of de verzoeker over voldoende talenkennis beschikt (zie stuk met nr. 10).

De verzoeker heeft op 27/01/2015 zijn taalopleiding met vrucht beëindigd. Dit pakket bevat 240 uren les !

Het toont aan dat de verzoeker gemotiveerd is en actief zijn best doet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg veel te streng in het beoordelen van verzoekers dossier door te beweren dat de verzoeker moet aantonen dat hij een reële tewerkstellingskans heeft.

Overigens heeft de verzoeker een arbeidscontract gekregen wat aantoonde dat hij wel over reële tewerkstellingsmogelijkheden beschikt.

De invulling van de Dienst Vreemdelingenzaken strijdt met het principe van het vrij verkeer van personen, werk en vrije vestiging.

Bovendien worden de voorgelegde stukken door de Dienst Vreemdelingenzaken geheel eenzijdig negatief beoordeeld.

4.7.

Naast de weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd aan de verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd.

De motivering van de bestreden beslissing is stereotiep en is als volgt :

„Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2., tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. "

• 4.7.1.

De juridische rechtsgrond voor deze beslissing is kennelijk artikel 51, §2, lid 2 van het KB van 08/10/1981:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

(eigen marking)

• 4.7.2.

De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald de woorden 'zo nodig', impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt.

De woorden 'zo nodig' impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt enkel dat er geen andere verblijfsgrond is, dat de verzoeker daarom het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu is dit niet het geval.

De beslissing is uitermate stereotiep.

Er wordt enkel gesteld dat er geen andere verblijfsgrond is.

De verzoeker ontleent zijn verblijfsrecht evenwel aan zijn EU-nationaliteit. In de bestreden beslissing werd daaromtrent niets gemotiveerd.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering.

4.8.

Tenslotte wenst de verzoeker te wijzen op de doelstelling van de wetgeving, zijnde het vermijden dat EU-burgers ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

De verzoeker heeft geen uitkering van het O.C.M.W., noch van de RVA, noch van de mutualiteit. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent dit ook niet.

Door de weigering van het verblijfsrecht aan de verzoeker toe te kennen, eerbiedigt de Dienst Vreemdelingenzaken de doelstelling van het Europees recht niet.

4.9.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekster.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

4.10.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen."

3.2. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplicht de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze, wat *in casu* niet het geval is. Dit klemmt des te meer daar er wordt verwezen naar artikel 51, § 2, lid 2 van het vreemdelingenbesluit, waar het woord “desgevallend” een discretionaire bevoegdheid impliceert.

3.3. De verwerende partij repliceert als volgt:

“In een volgens onderdeel (4.7) richt verzoekende partij zich tegen de bevelcomponent, opgenomen in de bijlage 20. De motivering van het bevel zou stereotiep zijn, en onvoldoende in het licht van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde.

Deze kritiek faalt in rechte en in feite. Immers maakt de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het Koninklijk Besluit (...).

(...)

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.” (onderlijning toegevoegd)

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 51 §2, 2e lid van het Vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

en aldus uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 20 die aan de vreemdeling wordt betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten kan opnemen.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan in deze enkel nagaan of de vreemdeling beschikt over een verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond, nu reeds afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende -benevens de vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht- aldus niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s’est vu refuser l’établissement en tant qu’ascendante de Belge, décision dont la légalité n’a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu’elle n’est pas autorisée au séjour ni n’a sollicité le séjour sur une autre base: que

lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Zoals hierboven reeds vermeld kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de afgifte van een bijlage 20 immers enkel nagaan of er sprake kan zijn van een andere verblijfstitel op grond van een andere rechtsgrond.

Nu het bevel om het grondgebied als administratieve beslissing dient te worden beschouwd als de loutere vaststelling van een illegale verblijfstoestand, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat het woord desgevallend enkel inhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de verblijfsstatus van de vreemdeling dient na te gaan.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat zij haar ‘verblijfsrecht ontleent aan zijn EU-nationaliteit en in de bestreden beslissing daaromtrent niets gemotiveerd werd’, faalt deze kritiek volkomen. Verweerder verwijst naar de terechte motieven van de bestreden beslissing en de uiteenzetting hierboven waaruit afdoende blijkt dat de vreemdeling die burger is van de Unie, eveneens aan bepaalde wettelijke vereisten dient te voldoen opdat zij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan verkrijgen.

Ook de bewering dat verzoekende partij niet ten laste is van de sociale bijstand, kan geen afbreuk doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij weerlegt niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden zoals opgenomen in de bestreden beslissing.”

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De bestreden bijlage 20 strekt er onder meer toe aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Verzoeker werpt duidelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd werd.

De gewraakte passage in de bijlage 20 luidt als volgt:

“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. In de bestreden bijlage 20 figuren noch juridische noch feitelijke overwegingen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht werd dan ook geschonden (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

De beschouwingen van de verwerende partij in haar nota kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 51, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en dat er een feitelijke motivering werd opgenomen in dit verband, maakt niet dat er in rechte en in feite werd gemotiveerd op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist. Verwerende partij stelt in haar nota dat de weigering van verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie en dat er *“geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.”* Zij kan echter niet gevolgd worden in haar verweer. Artikel 51, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt duidelijk dat de bijlage 20 in geval van een beslissing tot weigering van verblijf *“desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat”*, wat inhoudt dat een beslissing tot weigering van verblijf niet *ipso facto* een bevel om het grondgebied te verlaten met zich moet meebrengen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, *quod non*. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807). Verwerende partij kan in haar nota dan ook niet dienstig opwerpen dat de bestreden bijlage 20 op het vlak van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afdoende is gemotiveerd wanneer wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht.

In voorliggende zaak kan de Raad niet inzien welk toepassingsgeval van artikel 7 van de Vreemdelingenwet inherent besloten ligt in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klemmt des te meer aangezien verwerende partij dit ook niet verduidelijkt in haar nota.

Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de

formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde. Ook als is de motiveringsplicht beperkt in het geval van een gebonden bevoegdheid, door de vaststelling dat *in casu* iedere motivering ontbreekt, kan niet worden nagegaan of inderdaad toepassing is gemaakt van een gebonden bevoegdheid en op grond van welke bepaling (zie RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde vaststelling laat echter niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat deze beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt zo, met verwijzing naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 50, § 2,1° en 3° van het vreemdelingenbesluit, vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende.

Hierbij wordt aangestipt dat op basis van een achterhaalde en marginale tewerkstelling geen verblijfsrecht als werknemer kan worden bekomen. Voorts wordt gesteld dat de verzoeker ondanks zijn inschrijving bij de VDAB, enige positieve evolutie in de tewerkstelling niet kan worden vastgesteld. Ook motiveert de gemachtigde dat evenmin duidelijk is of verzoeker beschikt over voldoende talenkennis, diploma's of vaardigheden om de tewerkstellingskansen te vergroten. De gemachtigde besluit dat bij gebrek aan concrete bewijzen, de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling.

De Raad stelt vast dat deze uiteenzetting de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt bovendien dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent die aan deze beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

3.6. Artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Artikel 45 van het VWEU luidt als volgt:

"1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

- b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;
 - c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;
 - d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.
4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst."

Artikel 15 van het Handvest luidt als volgt:

"Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.
2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat."

3.7. Waar verzoeker betoogt dat hij een verblijfsrecht ontleent aan zijn EU-burgerschap, moet worden benadrukt dat een verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker zich in een zuivere interne situatie bevindt, wat hier niet het geval is. (HvJ 8 maart 2011, zaak C-34/09, Zambrano, pt. 42; HvJ 5 mei 2011, zaak C-434/09, McCarthy, pt. 48-49).

3.8. Uit de feiten blijkt dat verzoeker zijn recht om vrij te reizen heeft kunnen uitoefenen, nu hij zich naar België heeft begeven, zonder problemen minimum drie maanden in België heeft verbleven en zich heeft ingeschreven als EU werknemer en EU werkzoekende. Als Unieburger beschikt verzoeker verder over een recht om vrij te blijven dat evenwel niet ongebreideld of onbeperkt is. Artikel 21 VWEU stelt duidelijk dat het recht om vrij te verblijven op het grondgebied van de lidstaten plaats heeft onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld, zoals de Burgerschapsrichtlijn dat het recht van de Unieburgers en hun familieleden om zich vrij te bewegen en vrij te verblijven binnen het grondgebied van de lidstaten in één enkel instrument codificeert.

Deze Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische Vreemdelingenwet. Verzoeker voert op algemene wijze de schending van deze richtlijn aan, maar concretiseert niet welk artikel van de richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht. Derhalve toont hij niet aan dat hij zich op de directe werking van niet nader gepreciseerde bepalingen van deze richtlijn kan beroepen. Een schending van de Burgerschapsrichtlijn kan dan ook niet worden weerhouden.

Verzoeker verwijst eveneens regelmatig naar het Handvest. Daargelaten de vraag of aan de preambule enige bindende karakter kan worden verleend, moet worden benadrukt dat de werkingssfeer van het Handvest ook beperkingen kent. Artikel 51, lid 2 van het Handvest stelt immers: *"Dit Handvest breidt het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken."* Uit de Toelichtingen bij het Handvest blijkt: *"Lid 2 noemt de drie vrijheden die in de artikelen 26 en 45, 49 en 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zijn gewaarborgd, namelijk het vrije verkeer van werknemers, de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."*

Uit een samenlezing van deze bepalingen volgt dan ook dat een uitlegging van artikel 15 van het Handvest niet verder gaat dan wat in het VWEU wordt gesteld.

Wat het schrijven van de stad Gent betreft waar verzoeker herhaaldelijk naar verwijst, staat tenslotte vast dat dit schrijven geen bindende rechtsregel uitmaakt.

3.9. Verzoeker ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...).”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 7, lid 1, a) en 14, lid 4, b) van de Burgerschapsrichtlijn.

3.10. Verzoeker diende een verklaring van inschrijving als werknemer en als werkzoekende in. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat hij volgende documenten voorlegde:

- loonfiches
- arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid
- gelegenheidsformulier tuinbouwsector
- ontvangstbewijs werkkledij met waarborg en garantie
- attest van OCMW mbt vraag werkbegeleiding
- uitnodigingsbrief VDAB
- inschrijvingsbewijs VDAB
- vacatures overgemaakt door VDAB
- inschrijvingsformulier cursus Nederlands 2014-2015.

3.11. Voor wat betreft de inschrijving als werknemer, stelt de gemachtigde het volgende:

“Uit verder onderzoek van het dossier en nazicht van de RSZ-databank (Dolsis) op 12/01/2015 blijkt dat betrokkene sedert de indiening van zijn aanvraag slechts occasioneel tewerkgesteld is geweest in interimverband. Op basis van een achterhaalde en marginale tewerkstelling kan hij het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen (artikel 50§2,1° van het KB van 08/10/1981).”

Uit gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “werknemer” ruim moet worden uitgelegd, met name als *“iemand [die] gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt”* (zie K. LENAERTS, Europees Recht, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2011, 164). Evenwel benadrukt het Hof van Justitie dat het vrij verkeer van werknemers slechts wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten. In andere woorden: het vrij verkeer van werknemers geldt slechts voor het verrichten van *“reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken”* (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17; HvJ 13 april 2000, nr. C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, nr. C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in september, oktober en november niet meer dan 7 dagen was tewerkgesteld. De gemachtigde kon dan ook redelijkerwijze besluiten dat *in casu* slechts sprake is van een *‘achterhaalde en marginale tewerkstelling’* die geen aanleiding geeft tot een verblijfsrecht. Dit wordt verzoeker niet betwist noch weerlegd.

3.12. Voor wat betreft de inschrijving als werkzoekende, stelt de gemachtigde het volgende:

“Meneer kan evenmin het verblijfsrecht bekomen als werkzoekende. Overeenkomstig artikel 50, §2,3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren van een reële kans op tewerkstelling. Uit de voorgelegde stukken blijkt weliswaar dat betrokkene is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en werd uitgenodigd voor een gesprek in het kader van een begeleiding, maar niet dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld. Uit het attest van het OCMW blijkt dat betrokkene om begeleiding naar werk heeft gevraagd. Hieruit blijkt dat betrokkene zijn kansen op de Belgische arbeidsmarkt niet gunstig inschat. 't Is echter niet omdat men zich aanbiedt om begeleiding naar werk te vragen dat hij ook een reële kans maakt om te worden aangesteld. Voornoemde legt ook enkele jobaanbiedingen aangereikt door de VDAB voor. Deze aanbiedingen op zich geven geen enkele garantie op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene een positieve reactie ontving van een werkgever op een sollicitatie, uitgenodigd werd voor een gesprek om zijn kandidatuur verder toe te lichten en werd weerhouden in een

selectieprocedure met een reëel uitzicht op tewerkstelling. Voor zover de bewijzen van tewerkstelling zouden moeten bewijzen dat betrokkene een reële kans maakt, dient ook hier opgemerkt te worden dat betrokkene slechts sporadisch de kans heeft gekregen te werken. Enige positieve evolutie in zijn tewerkstelling kan niet worden vastgesteld, gezien de laatste tewerkstelling al dateert van 08/11/2014. Het is niet omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen.

Voorts is evenmin duidelijk of hij over voldoende talenkennis beschikt om snel ingeschakeld te worden, of hij eventueel in het bezit is van diploma's, vaardigheden om zijn tewerkstellingskansen alhier te bevorderen die van nut kunnen zijn op de Belgische arbeidsmarkt.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene binnen afzienbare tijd aan de slag kan. Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden."

3.13. Het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers impliceert tevens dat de Unieburgers het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ 26 februari 1991, zaak C-292/89, Antonissen). Het verblijfsrecht dat wordt toegekend voor het zoeken van werk, kan in de tijd worden beperkt, maar moet een redelijke termijn betreffen. Na die redelijke termijn kan een Unieburger worden gedwongen de gastlidstaat weer te verlaten, tenzij hij aantoont nog steeds werk te zoeken en een reële kans heeft het te vinden. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat Unieburgers die een gastlidstaat zijn binnengekomen om werk te zoeken, niet mogen worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij immers nog werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij "werk zoekt" als dat hij een "reële kans maakt om te worden aangesteld".

Artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit, dat verzoeker tevens geschonden acht, legt vast welke documenten in dit geval dienen te worden overgelegd:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"*

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) eveneens cumulatief moeten worden vervuld.

3.14. De gemachtigde betwist niet dat verzoeker als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB, maar meent dat verzoeker aan de hand van de voorgelegde stukken niet aannemelijk maakt dat hij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij uit met name kritiek op deze zin: "Het is niet omdat hij reeds de kans heeft gekregen te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen." Verzoeker betoogt dat eerdere tewerkstelling net een verhoogde kans op tewerkstelling biedt. Hij wijst erop dat hij thans een arbeidsovereenkomst beschikt, dat hij zich heeft aangeboden bij de dienst bevolking, een inschrijving heeft gevraagd, zich ingeschreven als werkzoekende, de nodige begeleiding heeft gevraagd bij de VDAB en OCMW, werk zocht en ook heeft gewerkt.

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing in beginsel moet worden beoordeeld op het ogenblik dat zij werd genomen. Het enkele feit dat verzoeker op een latere datum, dit is na de bestreden

beslissing, alsnog werk heeft gevonden, leidt op zich niet tot de conclusie dat het oordeel, op een eerdere datum aan de hand van de op dat ogenblik door verzoeker verstrekte gegevens, dat verzoeker geen blijk geeft van een reële kans op tewerkstelling in de zin van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, zou steunen op onjuiste vaststellingen of om die reden kennelijk onredelijk zou zijn.

Dat verzoeker als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB en werd uitgenodigd voor een gesprek voor begeleiding wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Verzoeker dient evenwel ook aan te tonen over een reële kans op tewerkstelling te beschikken, zoals de gemachtigde terecht aanstipt.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde al dan niet terecht uit het feit dat verzoeker om begeleiding heeft gevraagd bij het OCMW, afleidt dat verzoeker zijn kansen op de Belgische arbeidsmarkt niet gunstig inschat, moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing ook vaststelt dat de enkele jobaanbiedingen aangereikt door de VDAB, geen garantie geven op tewerkstelling. Verzoeker betwist niet dat nergens in het dossier enig bewijs zit dat hij een positieve reactie ontving van een werkgever op een sollicitatie, uitgenodigd werd voor een gesprek om zijn kandidatuur verder toe te lichten en werd weerhouden in een selectieprocedure met een reëel uitzicht op tewerkstelling, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

De Raad stelt verder vast dat de bekritiseerde zin moet worden gelezen in de context van de gehele paragraaf. Daaruit blijkt dat de gemachtigde nagaat of de bewijzen van eerdere tewerkstelling aantonen dat verzoeker een reële kans maakt op verdere tewerkstelling. De gemachtigde stipt daarbij aan dat de verzoeker slechts sporadisch de kans kreeg om te werken, wat steun vindt in het administratief dossier en door verzoeker niet wordt betwist. Verder stelt de gemachtigde vast dat de laatste tewerkstelling dateert van 8 november 2014 - wat eveneens steun vindt in het dossier - waaruit hij op kennelijk redelijke wijze afleidt dat van enige positieve evolutie in de tewerkstelling niet kan worden vastgesteld. In het licht van deze elementen, met name de vaststellingen dat sprake is van een marginale tewerkstelling en dat de laatste tewerkstelling reeds dateert van 8 november 2014, kan verzoeker niet volhouden dat er sprake is van een gratuite bewering die niet op objectieve wijze wordt ondersteund. Voorts komt de stelling van de gemachtigde dat een eerdere kans om te werken niet inhoudt dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen, de Raad in het licht van bovenvermelde elementen niet kennelijk onredelijk voor.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker enkel een inschrijvingsformulier voor de cursus Nederlands 2014-2015 heeft voorgelegd, zodat het oordeel in de bestreden beslissing dat het onduidelijk is of verzoeker over voldoende talenkennis beschikt om snel ingeschakeld te worden, niet kennelijk onredelijk voorkomt. Het gegeven dat verzoeker op 27 januari 2015, na de bestreden beslissing, zijn taalopleiding met vrucht heeft beëindigd, zoals verzoeker betoogt, leidt op zich niet tot de conclusie dat dit oordeel aan de hand van de op dat ogenblik door verzoeker verstrekte gegevens, om die reden kennelijk onredelijk zou zijn.

Op basis van al deze elementen, die niet concreet worden weerlegd, stelt de gemachtigde vast dat nergens in het dossier enige bewijs zit dat verzoeker binnen afzienbare tijd aan de slag kan. In het licht van deze vaststelling blijkt niet dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt. Zoals eerder gezegd, het feit dat verzoeker heden een arbeidscontract heeft doet geen afbreuk aan deze vaststelling die op kennelijk redelijke wijze werd genomen op basis van al de toen verstrekte gegevens.

3.15. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde artikel 40 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit heeft miskend. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling zou zijn uitgegaan van incorrecte gegevens, of een verkeerde of onredelijke beoordeling zou hebben gemaakt van de op het moment van de bestreden beslissing verstrekte gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet; evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond. Verzoeker licht de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel niet anderszins toe als de reeds hierboven besproken aangevoerde schendingen, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Het middel, in zoverre het gericht is tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij de in artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES